

Herman Ottó:

A MAGYAR NÉP ÉS A MADÁR

Nem igen van a földkerekségnek oly népe, amely a madár életének megvívásában és magyarázásában vetekedhetnék a magyarral.

Nagy mondás, de be is bizonyítjuk.

A nép tudása és bölcsessége őseredetű példabeszédben nyitja legszebb világát. A példabeszéd pedig nemzedékek tapasztalásának világos tanúságtétele.

Ezért intés a nagyralátó, de dologtalan lusta embernek ez a mondás:

– Senkinek sem röpül a szájába a sült galamb.

És milyen mélyre vág a példaszó:

– Szegény úrnak galambdúc a mézszárszéke.

Bizony, ha elpredálta örökét, ha kerüli a munkát, még ezen alul is sülyyedhet; de bezzeg nem csak az úr, hanem a legkisebb gazda is, ha préda.

– Sok lúd disznót győz.

Ez arról is szól, hogy a gyenge, nagy számban egyesülve, letorkolhatja az erőset.

Bevégzem a sort a szalmafedelű viskók leghívebb barátjával, a háznép gyönyörűségével, a füstí fecskeével, mely istállóba, eresz alá, de még a kürtöbe is építkezik.

Bizodalmas barátsággal tekint a ház életébe. Szemed láttára költi ki és neveli fel kicsinyeit. Elszáll télire délszaki vidék messze távolába. De hűségesen visszatér régi fészkehez, hogy újból gyönyörködtessen nyilálló repülésével, fiainak ápolásával, etetésével, de azzal az egyszerű dalával is, amely már hajnal hasadtával hangzik föl és így kezdődik:

Kicsit a kicsinek, nagyot a többinek.

Minden családos ember számára ez a legdrágább példa.

(Az Én Ujságom, 1905/40.)